

Arrest

nr. 192 370 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 10, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Ze meent tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom de gemachtigde de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

De verzoekende partij bekritiseert de motivering in de bestreden beslissing dat haar niets in de weg zou staan een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen "via de juiste weg" aangezien de eerdere aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen en betoogt dat de gemachtigde abstractie heeft gemaakt van het feit dat de eerdere aanvraag van 29 november 2011 om machtiging tot verblijf met het oog op gezinshereniging met de moeder van de minderjarige kinderen op heden hangende is gelet op het arrest van de Raad van 29 april 2013 waarbij de beslissing van 7 juni 2012 werd vernietigd. De verzoekende partij stelt dat in de thans bestreden beslissing geen gevolg wordt gegeven aan het arrest van de Raad van 29 april 2013 en dat de bestreden beslissing is gemotiveerd naar een beslissing die werd vernietigd door de Raad.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partij die in feite vraagt aan haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde dient – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom hij deze niet aanvaard, hetgeen de gemachtigde in casu gedaan heeft. De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid en dient geenszins uiteen te zetten wat hij wel als buitengewone omstandigheden zou aanvaarden.

De Raad wijst erop dat in de aanvraag van 25 februari 2014 de procedure in het kader van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet niet als zodanig werd aangehaald als zijnde een buitengewone omstandigheid zodoende dat de gemachtigde er ook geen rekening mee diende te houden. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft een afzonderlijke procedure die te onderscheiden is van de procedure zoals voorzien in de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde aldus enkel dient te motiveren aangaande de elementen zoals aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat een eerdere beslissing aangaande een aanvraag om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingen werd vernietigd doet geenszins afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de in casu aangehaalde elementen, met name de elementen zoals aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 februari 2014 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien stelt de Raad vast dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 7 juni 2012 aangaande de aanvraag om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad bij arrest met nummer 101 961 van 29 april 2013 omdat uit de motivering van die beslissing van 7 juni 2012 niet afgeleid kon worden waarom de verwerende partij van oordeel was dat het gegeven dat het voor de verzoekende partij financieel onmogelijk is om naar het thuisland te reizen niet als een buitengewone omstandigheid kon worden aanvaard. In casu heeft de gemachtigde evenwel gemotiveerd waarom hij de aangevoerde elementen, waaronder ook het in de aanvraag van 25 februari 2012 aangehaalde gegeven dat de verzoekende partij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken voor een terugreis, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Daarenboven wenst de Raad erop te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op 10 juni 2013, na het vernietigingsarrest van de Raad van 29 april 2013, een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen aangaande aanvraag om toelating tot verblijf ingediend op 29 november 2011 op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet zodoende dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk kon stellen dat een aanvraag gezinshereniging op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet reeds werd afgewezen en dat betrokkene niet aantoonde dat zij geen nieuwe aanvraag gezinshereniging kan indienen via de juiste weg. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs indien de procedure in het kader van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet nog hangende zou zijn deze geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing, die gesteund is op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met de daarin aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Gelet op het gegeven dat het vernietigingsarrest van de Raad van 29 april 2013 een aanvraag om toelating tot verblijf van 29 november 2011 betreft op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, hetgeen geenszins het voorwerp uitmaakt van het thans onderhavig beroep, en gelet op het gegeven dat er op 10 juni 2013 hieromtrent een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing werd

genomen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing geen gevolg is gegeven aan het arrest van 29 april 2013.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing geen antwoord wordt geformuleerd op het middel dat zij samen met haar partner gemachtigd tot verblijf, de zorg waarneemt over hun gemeenschappelijke kinderen, merkt de Raad op dat dit specifiek element van de zorg niet werd aangehaald in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 februari 2014 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zodoende betreft dit een nieuw element zodat de gemachtigde niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt niet aan de Raad toe om argumenten die voor het eerst in het verzoekschrift worden aangevoerd te gaan beoordelen. Waar de verzoekende partij in haar aanvraag van 25 februari 2014 evenwel wees op het gegeven dat zij samenleeft met haar partner die tevens de moeder is van hun kinderen, dat de dochters door de verzoekende partij zijn erkend, dat zij in werkelijkheid een gezin vormen en ook verder wees op artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat deze gezinssituatie wel degelijk omstandig werd beantwoordt in de bestreden beslissing, doch gaat de verzoekende partij geenszins in op deze concrete motieven zodoende dat ze er geen afbreuk aan kan doen.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, noch dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 10, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 12 juni 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 29 augustus 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 juni 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP volhardt en wijst er met betrekking tot de minderjarige kinderen op dat er nog een nationaliteitsprocedure lopende is. Ze wijst erop dat de kinderen in België zijn geboren en dat ze al 10 jaar een vast verblijf hebben. Ze verwijst voor het overige naar het verzoekschrift en de schriftelijke procedure. VwP sluit zich aan bij de beschikking."*

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door louter te volharden in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 2 juni 2017 werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij er met betrekking tot de minderjarige kinderen op wijst dat er nog een nationaliteitsprocedure lopende is, dat de kinderen in België zijn geboren en dat ze al 10 jaar een vast verblijf hebben, stelt de Raad vast dat deze specifieke elementen niet als dusdanig in het verzoekschrift werden aangehaald. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober

2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 2 juni 2017.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij voormelde elementen eerder had kunnen aanbrengen, wijst de Raad er bovendien op dat voormelde specifieke elementen aangaande de minderjarige kinderen niet werden aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 februari 2014 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zodoende betreffen deze nieuwe elementen zodat de gemachtigde niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt niet aan de Raad toe om deze argumenten die thans voor het eerst worden aangevoerd te gaan beoordelen. Waar de verzoekende partij in haar aanvraag van 25 februari 2014 evenwel wees op het gegeven dat zij samenleeft met haar partner die tevens de moeder is van hun kinderen, dat de dochters door de verzoekende partij zijn erkend, dat zij in werkelijkheid een gezin vormen en ook verder wees op artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat in de beschikking van 2 juni 2017 erop wordt gewezen dat deze gezinssituatie wel degelijk omstandig werd beantwoordt in de bestreden beslissing, doch gaat de verzoekende partij geenszins in op deze concrete motieven zodoende dat ze er geen afbreuk aan kan doen.

Waar de verzoekende partij tenslotte verwijst naar het verzoekschrift en de schriftelijke procedure merkt de Raad dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Door louter te verwijzen naar het verzoekschrift en de schriftelijke procedure brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 2 januari 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 2 juni 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU